

בו דין סמיכה.

וחד נדרש, "קרבנו", ולא קרבן אביו, כמבואר.

ומדרשה זו למד רבי יהודה שיוורש אינו סומך.

ומקשינן: ולרבי מאיר, דאמר יורש סומך, קשה, והכתיב "קרבנו", ומשמע שרק על קרבן שלו עצמו הוא סומך, ולא על קרבן אביו?

ומתריצין: רבי מאיר לא דרש "קרבנו" למעט יורש. כי "קרבנו" החוא, השלישי, מיבעי ליה, הוצרך לדרשו לדרשה אחרת, לרבות⁽¹³⁾ כל בעלי חוברין, שותפין שהתחברו להבאת קרבן יחדיו, לסמיכה. שכל אחד מהם סומך על הקרבן, לומר, שהוא "קרבנו" של כל אחד ואחד מהשותפין. ומאחר שאין לו דרשה למעט יורש, סובר רבי מאיר שיוורש סומך.

ומקשינן: ורבי יהודה, הרי "קרבנו" בא לרבות "כל בעלי חוברין", ואיך הוא דורש ממנו למעט יורש?

ומתריצין: רבי יהודה "בעלי חוברין לסמיכה", לית ליה. אין הוא סובר כן. ולדעתו, קרבן השותפין, אינו טעון סמיכה.⁽¹⁴⁾ מאי טעמא? דהא לא מייחד קרבן דידהו. כיון שאינו לגמרי של אחד מהם לחוד, אין הוא נחשב "קרבנו".

ונשאר "קרבנו" למעט שאין יורש סומך על קרבן אביו.

ואיבעית אימא, לעולם אית ליה. רבי יהודה אכן סובר שבעלי חוברין סומכין.

וקרבן עובד כוכבים וקרבן חבירו, מחד קרא נפקא. שניהם התמעטו מסמיכה ממקרא אחד, שמשמע מהמילה "קרבנו" שרק קרבן שלו טעון סמיכה, ולא קרבן שהוא מביא

יהודה, בעלי חוברין לסמיכה לית ליה. ואין הגמרא מסיימת "מאי טעמא, דהא לא מיחד קרבן דידהו", לפיכך פירש רש"י שאחד סומך עבור כולם. וכאן פירש לפי הנוסח של הגמרא. ומבאר הגרי"ז, שגם לפי גירסת הגמרא כאן, אין הוכחה ברורה כי מה שאמרה הגמרא "דהא לא מיחד קרבן דידהו" בא לומר שאין אחד מהם סומך, אלא אפשר לפרש, כיון שלא מייחד, אין כאן "בעל קרבן" מיוחד שעליו מוטלת הסמיכה. ומכל מקום, כיון שהקרבן מצד עצמו טעון סמיכה, ומאחר שלכל אחד ואחד יש שותפות וחלק בקרבן, יכול אחד מהם לסמוך כדי לקיים מצות סמיכה שיש על הקרבן. וכבר מבוארת לעיל החקירה, אם הסמיכה הוא דין בקרבן או בבעלים. ועיין בדבריו שמוכיח כך

שש פעמים, עיין יפה עינים, אלא ששלש מהם ניתנו לדרשות של הגמרא כאן, והשאר לדרשות אחרות.

ורש"י כתב שכאן דורשים דוקא "קרבנו" הכתוב אצל "סמיכה". ועיין תוס' ערכין [ב א] ומנחות [שם] ושיטה מקובצת כאן.

13. ראה תוס' ד"ה ורבי מאיר המבארים למה דרשו "לרבות". וראה שפת אמת.

14. כך פירש רש"י כאן. אבל בערכין [שם] ובמנחות [שם רש"י בכתב יד] פירש, שלדעת רבי יהודה בתירוקן זה, אחד סומך עבור כולם. ולא הוי כסומך על קרבן חבירו, הואיל והוא שייך בו. ובמסכת ערכין ובמנחות נאמר: ורבי